

det Riksdagen måtte besluta att till Kongl. Maj:t ingå med underdånig anhållan, det 24 § af Kongl. Maj:ts förnyade nådiga Jagstadsaga af den 21 Oktober 1864 erhåller följande tillägg:

och ege dessutom Våre Befallningshafvande, der sådant pröfvas nödigt, förordna särskilde och dertill lämplige personer att i förbrytelser mot denna stadga åtala och kära, och njute de derutinnan enahanda hägn och vitsord, som enligt lag och särskilda författningar tillkomma dem, hvilka Kongl. Maj:ts, Dess embetsmäns eller Rättens ärenden gå.

Stockholm den 27 Januari 1870.

Herm. Otto Falk.

N:o 11.

Af Herr **Lillichöök, Erik Gustaf:** *Om upphäfvande af alla stadganden rörande införsel i embets- och tjänstemäns löner.*

Tyvärre gifvas många exempel på, huru ett öfver tillgångarne fördrifne lefnadssätt förr eller sednare bringat mången person på obestånd, med deraf härflytande bekymmer för dagligt uppehälle. Det är väl endast på öfvertygelsens väg möjligt att i allmänhet åstadkomma något bättre i detta hänseende, men det gifves dock, efter mitt förmenande, fall, då lagstiftaren både är berättigad och pligtig att söka sätta en gräns härför, och dessa äro när det allmännas rätt förnärmas genom den enskildes lättzinne. För mig ligger det nemligen klart, att då samhället emot en viss årlig lön antager embets- och tjänstemän, så antagas de derföre, att tjänstens bestridande är nödig för samhällskroppens organiska bestånd och tillförsäkras en årlig lön, på det att bekymmer för de dagliga behofvens fyllande icke må vara något hinder för tjänstens skötande. Den embets- eller tjänsteman, som icke eger mer än halfva anslagna lönen att påräkna för sin och möjligen sin familjs bergning, måste känna sig så betryckt, att han svårigen kan vara en oberoende och

kraftfull tjänsteman, och likväl torde en oberoende ekonomisk ställning vara ibland de egenskaper, som böra utmärka den duglige tjänstemannen.

Med anledning häraf, och då det allmännas nytta icke får tillbakasättas för de enskildes förmenta fördel, vågar jag vördsamt förnya det förslag, som en aktad ledamot inom denna Kammare under sistlidna riksdag väckte, att Riksdagen behagade för sin del besluta, att från Utsökningsbalkens 7 Kap. och öfriga förordningar må uteslutas alla bestämmelser, hvilka kunna föranleda dertill, att embets- och tjänstemäns löner till större eller mindre del skola användas till betalande af deras enskilda skulder eller andra af dem ingångna enskilda förbindelser.

Vid denna frågas behandling uti sistlidna Riksdags Lag-Utskott och i Kammaren voro flere för lagkunskap högt aktade ledamöter af olika mening derom, huruvida den borde afgöras i sammanhang med andra frågor tillhörande utsökningslagarne eller icke, men den blef dock emot denna Lag-Utskottets pluralitets åsigt af Kammaren återremitterad. Då likasom nu vågade jag att hysa den meningen, att frågan är af beskaffenhet att kunna och böra afgöras, utan afvaktan på hvad komitéen för utsökningslagarnes granskning om densamma kan komma att yttra.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1870.

E. Lilliehöök.